

הלכות תפלין סימן כט ל

כט ובו סעיף אהד:

א (א) (ב) (א) אין לברך שום ברכה בשחולץ תפלין, אפלו בשחולץ ערב-שבת (ב) בין (ג) השמשות:

א רא"ש קהלות
תפלין בשם רבנו תם
והתוספות במקנח לו
ובקפה דוקמי

ל זמן הנחתן, ובו ה' סעיפים:

א זמן (א) הנחתן בבקר משיראה את חברו בהגיל (ב) עמו (ג) קצת ברחוק ד' אמות ויכנינו: ב יאסור להניח תפלין (ג) בלילה, שפא לשפחם (ד) ויישן (ז) [3] בהם. יאם הניחם (ה) קדם שתשקע החמה והשכה עליו, אפלו הם עליו (ו) כל הלילה, (ז) מתר, (ח) ואין (ט) [ג] מורין בן. *האם לא חלץ תפלין מששקעה חמה מפני שלא הנה לו מקום לשמרון (ט) *ונמצאו עליו פדי לשמרון, *מתר (ז) ומורין בן: ג יהנה רוצה (י) לצאת לדרך (יא) בהשפמה, (יב) מניחם,

א נקבות ט
ב תוספות בשם
הרשב"א ג נחנות
ליו ד תוספות פרק ד
תפלין
הרא"ש בפרוש הגמרא
ה שם במקנח
לגרסת הר"ף ו שם
בגמרא

שערי תשובה

באר היטב

(6) אין לברך. ומשעם זה נכון לחלץ התפלין בשמאל, כי דבר הצריך ברכה נוטל בימין, ועין מ"ש השכנה"ג וכו' וי"א מנשבו ע"ש: (3) השמשות. עין מ"א שהעלה דאם הניחן בשבת לשם מצוה עובר משום כל תוסף, אבל כשניחם שלא לשם מצוה אין אסור להניחם, עין מ"ש המ"א כס"י שח ס"ק

[3] בהם. עבה"ט. וכתבו האחרונים דמו פסוק "אדם ביקר" גו', לפי שרש"י פרש שקא יפיה בהם שהוא מעשה בהמה ואינו כבוד לתפלין ותפלין נקרא גר, כדאמרין במגלה גר אליו תפלין, ויש "אדם ביקר" רוצה לומר בתפלין "לא ליו" וצריך להסיר יונו שבעת השנה נמשל כהמות כר (הוא רמו נאה: [2] מורין בן.

יא, ולפי מה שמחלק בן אן הקשה שם מירי, ולא ידעתי למה לא מרן שם כהאי חלקה וק"ל. עין בתשובת יד"א ליהו ט"ו ובספר יד"א אהרן: (6) קצת. דאלו הרבה יכנינו אפלו מרחוק, ואינו גייל קלל לא יכיר אפלו בקרוב מאד: (3) בהם. ותשינן שפא יפיה בשנתו, אבל מדאורייתא מטר להניחם בלילה, דאין קומא לן לילה זמן תפלין: (2) מורין בן. וא"כ ברבים צריך לחלצן, מ"א. כתב השכנה"ג: מנהיג שביום צום תענית, שאחר המנחה אני עומד בקהל עד ערבית, שלא להסיר תפלין וטלית עד אחר תפלת ערבית דכיון דלילה זמן תפלין, אלא שכתחלה אין להניחם, מאחר שכבר הם עלי משעת המנחה טוב שלא לחלצן עד אחר תפלת ערבית: לפיכך ב"ט"ש שמיניח תפלין בתפלת המנחה אין לחלץ אותם קדם תפלת ערבית; ומה שהעם נהגין לחלץ אותם הינו טעמא דלאו כ"ע דיני גמירי, ונקמי הדור אין להם להורות דהא אין מורין בן ע"כ. וכ"כ ב"ל"ח הלכות תפלין אות עט, וכתב ע"ת שדרכיו נכונים ע"ש, וכן פסק בהל"ק"ט ח"א סימן רנ"ח ע"ש. אבל מהר"ל בהלכות ט"ב כתב שהנה חולץ תפלין שלו מיד אחר קדושה למנטה, וכן נראה דעת המ"א שכתב: ברבים צריך לחלצן, וכן הכריע בתשובת שבות יעקב ח"ב סימן כד ע"ש: (7) ומורין בן. וצריך שיאמר שעושה בן בדי לשמרון, אבל בכתחלה אין מורין להניחם בשביל השמירה, ט"ו:

באר הלכה

משנה ברורה

א (א) אין לברך. פרוש, לאפוקי ממאי דאמרין (בבבנה נא ע"ב) דבני מערבא היו מברכין "אשר קדשנו במצותיו וצננו לשמר חקיו" בתר דמסקלי תפלין בלילה, (6) שהם היו סוכרים דלילה לא זמן תפלין הוא, ונפקא להו זה מקרא ד"ושמרת את הקנה הזאת למועדה מנימים ימימה", ימים ולא לילות, אבל לדין דסבינא לן דהאי קרא אתי לענין אחר פדאיתא בגמרא, ולילה קומא לן דזמן תפלין הוא, אף אין להניחם לכתחלה דגורו שפא יישן בהם ויפיה, הלכה אין לברך: (2) בין השמשות. פרוש, אף דקומא לן לשם תפלין ויפיה, לאו זמן תפלין, (3) ובשירצה להניחן אז לשם מצוה עובר על 'כל תוסף', מכל מקום בין שאם מניחין עליו בלי כונה לשם מצוה אין בזה אסור מן התורה אלא מדברי סופרים, (ג) משום גזירה שפא יצא בהן לרשות הרבים, ויש חולקין גם על זה כמו שביאר לקמן בסימן לא, לפיכך לא שך ברכה על זה, כיון שבבבליצת התפלה מצד עצמה אין בה מצוה ואינו חולצן אלא משום גזרה:

צריך שיהא למעלה בערך ולא למטה במקרקת הצנאר: *** אם לא חלץ תפלין מששקעה חמה.** רוצה לומר, גמר שקיעה דהוא צאת הנוכבים, דאז הוא זמן חליצת תפלין מדינא; דאלו בין השמשות אפלו אם הנה לו מקום לשמרון אין צריך לחלצן, בן מוכח במקנחות לו עמוד ב, אפלו למאן דאית לה לילה לאו זמן תפלין, וכל שאכן לדין דפסקינן לילה זמן תפלין, וכן כתב הלבוש והפריימגדים דמורין בן לכתחלה: * ונמצאו עליו פדי לשמרון. עין במגן אברהם שכתב דצריך שיאמר להם בן שעושה פדי לשמרון, וכן מוכח בגמרא, ונלאו כל המפרשים (הפמ"ג והמהמ"ש והארה"ח) דבגמרא משמע להפך במעשה דרב אשי, עין שם, ולעניות דעתי נראה פשוט דהוא בא להוסיף על דברי המסבר, דאפלו אם באמת אין כונתו בשביל השמירה, רק שהוא אומר להם בן שעושה בשביל השמירה כדי שלא יבואו להסיר להניח לכתחלה בלילה, גס"פן די בכך, וכן מוכח בהנ"א שם בגמרא במעשה דרב אשי: * מתר ומורין בן. עין במשנה ברורה במה שכתבנו דיש מקלן אפלו להניח לכתחלה בשביל השמירה, ונראה לו פשוט, דאף דמתר לכנן אז במחשבתו שלובשן לשם מצוה, וכדמוכח במעשה דרב אשי

א (א) הנחתן. רוצה לומר, תחלת זמן הנחתן משיראה⁽¹⁾, ומצותן כל היום, וכדלקמן בסימן לו, עין שם. והשעם, (6) דעד זמן הנה תשינן שפא יישן בהם, ובכלל לילה הוא לענין תפלין: (2) עמו קצת. דאלו הרבה יכנינו אפלו מרחוק, ואינו גייל קלל לא יכיר אפלו בקרוב מאד⁽²⁾: (ג) בלילה⁽³⁾. ובין השמשות, מדברי הגמרא אברהם משמע דמתר לכתחלה להניח, אבל בפריימגדים מסתפק בזה, אם לא שלא קים עדין מצוה תפלין באותו יום דאז יניחם בין השמשות⁽⁴⁾: (ד) ויישן בהם. ותשינן שפא יפיה בשנתו, (3) אבל מדאורייתא מטר להניחם בלילה, דקומא לן לילה זמן תפלין: (ה) קדם וכו'. רוצה לומר דלא אסור רבנן רק להניחם לכתחלה בלילה, (ג) אבל מפיין שכבר מנהיגין עליו מבעוד יום לא הצריכום לחלצן: (ו) כל הלילה. פרוש, כל זמן שאין חולצן, (7) דאלו חולצן פעם אחת טוב אסור להניחן: (ז) מתר. רוצה לומר, עד זמן שרוצה לישן, דאז בהנחתן מסינן שפאסור לישן שנת קבע בנה, (7) וכדלקמן בסימן מד. (8) ואפשר דבלילה דזמן תפלין הוא, אפלו שנת ערבי אסור מדינא: (ח) ואין מורין בן. הלכה למעשה לאחריים⁽⁵⁾, שפא יבואו להניחן לכתחלה; ועל-כ"ן לא יעשה בן אלא בינו לבין עצמו, (ו) אבל לא ברבים דהוא גס"פן כהנראה; ועל-כ"ן (ו) אין להתפלל בהם תפלת ערבית בתענית צבור ברבים⁽⁶⁾: (ט) ונמצאו עליו. דוקא נמצאו מקלינן ומורין, שבשביל השמירה אין צריך לחלץ אפלו כל הלילה כל זמן שלא ישן, (8) אבל להניחם לכתחלה אסור בשביל השמירה, ויש מקלינן בנה יע"ת והגרי"א: (י) לצאת לדרך. וקשה לו להניחן אחר-כך מפני הקר וכל כהאי גוונא וח"א: (יא) בהשפמה. אפלו (ט) קדם עמוד השחר: (יב) מניחם. קדם יציאתו. ויכול (י) לכנן

שער הציון

(ה) תוס', בית יוסף: (3) מגן אברהם לקמן בסימן לא: (ג) בית יוסף: (6) לבוש ופריימגדים: (3) מגן אברהם: (ג) בית יוסף: (7) נחנות לו ע"א: (8) פריימגדים: (ו) מגן אברהם: (ו) ארצות התיים בשם אחרונים: (8) בית יוסף וט"ו: (ט) רש"י נחנות לו ע"א: (י) פשוט:

הלכות תפילין סימן כט ל

ביאורים ומוספים

סימן כט

[משנ"ב ס"ק א]

הלכה אין לברך⁽¹⁾.

(1) וכשמוריד את התפילין בראש חודש, כתב לעיל (סי' כה ס"ק נט) שיורידן אחר קדיש שקודם מוסף, והביא ששיטת הא"ר שיורידן אחר קדושת ובלא לציון קודם אמירת יהי רצון מלפניך וכו' שנשמור חוקך, וטעמו, משום שאמירה זו היא ענין הברכה שהיו בני מערבא מברכים על חליצת התפילין 'לשמור חוקיך'.

[משנ"ב ס"ק ב]

גזרה שפמא צא בקהן לרשות הרבים⁽²⁾.

(2) והאופן שלו יש לחוש מחמת גזירה זו, כתב השו"ע לקמן (סי' שא ס"ז ובמשנ"ב שם ס"ק כז), הוא כשיצטרך להסירן ברשות הרבים קודם שישכנס לבית הכסא, ויש לחוש שמא יביאן בידו ארבע אמות, אבל כשלוכשן עליו אין איסור בהוצאתן, אף ששבת לאו זמן תפילין, כיון שמוציאן דרך מלבוש.

סימן ל

זמן הנחתן

[משנ"ב ס"ק א]

תחלת זמן הנחתן משירא⁽¹⁾.

(1) וכשמסתפק אם הגיע זמן זה, כתב בשו"ת שואל ומשיב (מהדורא תליתאה ח"ב סי' קסב) שמותר להניח תפילין ולברך עליהן, משום שמעיקר הדין לילה הוא זמן תפילין, ורק רבנן אסרו להניח בו, וספק דרבנן לקולא.

[משנ"ב ס"ק ב]

זאינו נגיל קלל לא יפיר אפלו בקרוב מאד⁽²⁾.

(2) ובשיעור זמן זה, הביא בביה"ל לקמן (סי' נח ס"א ד"ה כמו) את שיטת הפמ"ג שהוא בערך עישור שעה, שזה שש דקות לאחר עלות השחר. וכתב בשו"ת מנחת יצחק (ח"ט סי' ט) שאמנם על המשך דברי הפמ"ג העיר הביה"ל שם, מ"מ על שיעור זה לא פקפק עליו. והביא המנחת יצחק שגדולי זמנינו כתבו, שזמן זה הוא בין רבע שעה לחצי שעה לאחר עלות השחר. והכף החיים (סי' יח ס"ק יח) ובספר ארץ ישראל (לגריי טקווינסקי סי' א ס"ב

אות ד) כתבו שנהגו בירושלים שהוא שעה קודם הנץ החמה. ובספר נברשת (מו, א) כתב שהוא 52 דקות קודם הנץ החמה. והעלת תמיד (פי"ב) הוסיף שיש אומרים שהוא 40 דקות קודם הנץ החמה. ובשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ד סי' ו) כתב שבדק בימים בהירים שהוא בין 35 ל-40 דקות קודם נץ החמה. והגרי"י קמנצקי (אמת ליעקב או"ח עמ' כז) כתב שאינו פחות מ-36 דקות קודם הנץ, אבל 37 דקות הוא בגדר ספק. ודעת הגרש"ז אויערבך (משנ"ב ביצחק יקרא סי' יח ס"ק ט) שהוא פחות מחמישים דקות לפני הנץ החמה. ודעת הגרי"ש אלישיב (ישא יוסף או"ח סי' ד) שלא כדאי להניחן אלא בתוך שלושים דקות קודם הנץ החמה.

[משנ"ב ס"ק ג]

בלילה⁽³⁾ וכו', אם לא שלא קים עדין מצות תפילין באותו יום דאז יניחם בין השמשות⁽⁴⁾.

(3) ולענין עשיית קשר התפילין בלילה, כתב בשו"ת פני מבין (פריד, ח"א סי' יד) שמותר, כיון שההלכה היא שלילה הוא זמן תפילין מדאורייתא ורק חכמים גזרו שלא להניח בו, ואף לדעת הסובר שלילה לאו זמן תפילין מותר לעשות אז את הקשר, שכן הציווי 'וקשרתם' [הנוהג לדעה זו רק ביום] לא נאמר אלא על הקשירה על ידו בזמן ההנחה, ולא על עשיית הקשר.

(4) ובטעם הדבר ביאר בביה"ל להלן (סי' ד"ה ויש), שבדבר שהוא מן התורה מחמירים בספק, ושמה הוא עדיין יום, ומ"מ לא יברך אז, כיון שהפמ"ג מפקפק על דברי המג"א (ס"ק ב) שכתב שזמן הנחת תפילין הוא עד צאת הכוכבים, ועל כל פנים הברכות אינן מעכבות את המצוה.

[משנ"ב ס"ק ח]

הלכה למעשה לאֲחִירִים⁽⁵⁾ וכו', וְעַל־כֵּן אֵין לְהַתְפַּלֵּל בְּהֵם תְּפִלַּת צְרִיבִית קְתַעֲנִית־צְבוּר פְּרָבִים⁽⁶⁾.

(5) ובגדר זה שלא להורות לאחרים, כתב לקמן (סי' תקט ס"ק ח) שנכלל בזה שאסור להורות גם לתלמידיו.

(6) וכן לענין לבישת טלית בתפילת ערבית שאחרי תענית ציבור, כתב לעיל (סי' יח ס"ק ד) שבתענית ציבור שלובשים טלית במנחה, יסירנה כשיגיע למעריב, כיון שלא נהגו ללבוש טלית אלא למצות ציצית, ואם ילבשנה יראה כאילו סובר שלילה הוא זמן ציצית, אבל ש"ץ שאינו לבוש במלבוש עליון ולבוש טלית משום כבוד הציבור, אינו צריך להסירה מעליו.

מ באר הגולה

ז ביצה טו לפירוש
התוספות ח חכבי
מקרייר ישראל סימן
קכ"א

הלכות תפלין סימן ל

(יג) *וקשטיגעי זמןן למשמש בהם ויברך, דליכא למחש שמא יישן בהם *כיון שהשכים (יד) ויצא
(טו) לדרך: ד *היה בא בדרך ותפלין בראשו (טו) ושקעה עליו (ו) חמה, או שהיה יושב
בבית המדרש ותפלין בראשו (טז) וקדש עליו היום, וניח ידו עליהם עד שאגיע לבית; ואם יש בית
קרוב לחומה שמשמתימרים שם, חולצם ומניחם שם: ה *וייש מי שאומר שאם התפלה
(1) [1] תפלת ערבית (יז) מבעוד יום עד שלא הניח תפלין, אין לו להניחם אחר-כך:

באר היטב

(ה) לדרך. ודוקא הולך ברגליו או רוכב, אבל יושב בעגלה אסור להניחן
שמא יישן בהם, כ"כ בלבוש: (1) חמה. מרבי החל, ואע"ג דאמרין בסמוך
דא"צ להלצן דלילה זמן תפלין, שאני הכא דיש לחש למי שיפגע בו
יטעה לומר שפטר להניח או תפלין, אבל בסמוך מרבי שיושב בביתו. וכן
מ"ש אח"ז קדש עליו היום ר"ל קדשת שבת עליו וצריך להלצן, אבל בחל
כ"כ ע"כ (1) תפלת ערבית. אבל אם הוא לא התפלל אע"פ שהעביר התפללו מטר להניח תפלין, מ"א:

שערי תשובה

עב"ט. ועין מ"ש בהלכות ציצית (ט"ו יח סק"ג) שהאר"י היה נוהג מאד להלצן אחר
שקיעת החמה⁽¹⁾, ע"ן שם: [1] תפלת ערבית. וכתב בבר"י בשם זכרון משה: ברוך על
התפלין בלילה או שפבור שהוא יום ויטה לילה, אין צריך לברך כשיגיע זמן הנחת
תפלין, עין שם:

הוא הינו מאחר שהוא בבית המדרש ולכאן תושב טועין, ט"ו, והע"ת לא
באר היטב (1) תפלת ערבית. אבל אם הוא לא התפלל אע"פ שהעביר התפללו מטר להניח תפלין, מ"א:

באור הלכה

הג"ל, אף-על-פי-כן לא יברך או על התפלין; וראיה לדברינו, דעקר ראית
העלת תמיד והגרי"א הוא ממה דאיתא שם בבב"א ומהתנא שפירא יאבדו"י נכרי,
והרי שם גס"פ פסק הבריתא דאין לברך עד שאגיע הזמן, וכמו שפסק הטור
ושלחן ערוך כהרא"ש, ודלא כרובנו פר"י, וכמו שכתב הגר"א: * וקשטיגעי
זמןן. עין במשנה ברורה במה שכתבנו "ומפל מקום אם קדם" וכו', הוא
מחודשי ר' עקיבא אורי שקבט דניחל לטמך קנה על דעת הרבנו פר"י⁽¹⁾, עין שם;
ומשמע מזה דבלא השכים ויצא לדרך צריך לתור ולברך אם ברך על התפלין
בלילה, ומדברי הבר"י יוסף שהובא בשערי תשובה משמע דבדאי בכל זמן
אין צריך לתור ולברך, ולא הביא בבב"ר יוסף שם לזה; ואולי שד"י עבד נסמך
על שיטת רש"י ורבונו יונה שסבירא להו דמאי דאמרין הלכה ואין מורין פן
הוא אפילו לענין להניחם לכתחלה, אך בשלחן ערוך סעיף ב לא פסק כותיהו
וצריך עיון למעשה. ומפל זה חבין דמה דנהגין אינא אנשים בימות החורף
להניח תפלין ולברך עליהם חכך משעלה עמוד השחר, לא שפיר עבד⁽¹⁾: * כיון
שהשכים ויצא לדרך. עין במשנה ברורה; ועין בבב"ר יוסף ובפרי"מ
במשפחות וכתב סעיף קט"ן ג, שמשפירי לומר דאף בעגלה נראה להמיר,
בבב"ר יוסף וכתב סעיף קט"ן ט"ו, ונראה לי דאם הוא מתנא שמא יאבדו
ועושה כד"ל לשמ"ס, בנדאי אין להחמיר אף ביושב בעגלה, אחרי דבלא הכי
דעת העלת תמיד והגר"א להקל במניחם בשביל השמירה: * היה בא בדרך
וכו'. עין במשנה ברורה בסעיף קט"ן ט"ו, והוא הדין דהוי מצד המחבר
למנקט בחד גונא: היה בא בדרך וקדש עליו היום גס"פ לענין שבת, ויבדל קטן
בסימן רסו סעיף י, אלא דנקט לשנא דגמרא, וניחל לאמרי דהתנא אשמועינן
רביתא, דאף שהוא עומד מתוך קהל צוהה דאפ"ל, מה מועיל מה שהוא מניח ידו
עליהם, ולא תשינן פן ירגישו בו שהוא נושא עליו תפלין וגם יוצא בסמית
המדרש לחזן בשבת. ומא דלא נקט התנא ומחבר האי בבא דהיה יושב
בבית המדרש גס"פ לענין חל, מרן השי"ח החלל אם יושב בבית המדרש אין
צריך להניח ידו עליהם ולקטן שהוא בבית המדרש, דהכל יודיעין שם
שלבשן מבעוד יום וליכא אסור. ומגן אב"טם א"א סבירא לה האי חלוק, פן
כתבו האחרונים. ונראה לי למרן לדידה בפשיטות, דאשמועינן התנא רביתא
דאף בבא בדרך צריך להניח ידו עליהם פן יפגעו בו אנשים ויחשושיהו שהניח
תפלין בלילה, ואינו דומה להא דסעיף ג בהנה וצוה לצאת לדרך דמניחם ולא
יברו הפוסקים כלל דצריך להניח ידו עליהם, דשאני התם שהוא קרוב לעלות
השחר והוא קרוב מאד להזמן דכדי שכיב; אך אס"פ יחלד מזה דין חדש, דאם
השכים כמה שעות קדם אוד הפקד ומניחם דצריך להניח ידו עליהם, וצריך
עיון למעשה. והק"ב אל"י, דהכי השי"ט הרמב"ם האי בריתא דהשכים לצאת
לדרך, שתמיהו הפוסקים על זה, משום האי בריתא דביצה טו עמוד א דאמר
דצריך להניח ידו עליהם, ומשמע לה דפליגי אהר"י קנה, ופסק בהאי בריתא
דביצה משום דאב"י דהוא בתרא סבר קונה, וכעין זה כתב גס"פ בארצות

משנה ברורה

שלושם לשם מצוה, כיון דנקמא לן לילה זמן תפלין הוא";
ואפלו (יא) היה לו מקום לשמרון גס"פ מטר ללבשן, כיון דליכא
למחש לשמא יישן בהם ויבדל קטנה: (יג) וקשטיגעי זמןן. דאף
דהמירו ח"ו ל להקדים ההנחה בלילה במקום דליכא למחש לשנה,
אפלו הכי לענין ברכה לא רצו לתקן לומר "וצננו" קדם הזמן.
ומפל מקום (יב) אם קדם וברך בלילה שקעהים אין צריך לברך
שנית בבקרה: (יד) ויצא לדרך. ודוקא (יג) הולך ברגליו (יז) או
רוכב, אבל יושב בעגלה אסור להניח שמא יישן בהם, ועין
בבאר היטב: ד (טו) ושקעה וכו'. וישיא זו (טו) מרבי החל,
והלצן וינשאן בידו הוא מתנא שמא יפלו ממנו בדרך, והמירו
לו להניח ידו עליהם ולכסותם. ואף-על-פי-כך דבסעיף ב אמרין
דמפלין שהם מכבד עליו אין צריך להלצן, שאני הכא (טו) דמי
שפגע בו פן יטעה לומר שפטר להניח או תפלין, אבל בסמוך
מרבי שיושב בביתו. והאי ושקעה חמה (יז) פורש, טוף שקיעה,
דהוא צאת הכוכבים, דבבין השמשות אין צריך להלצן ומורין פן
למעשה. וכל זה מדינא, ובשם הגר"י ז"ל כותב שהיה נוהג
להלצן אחר שקיעת החמה⁽¹⁾: (טז) וקדש וכו'. רוצה לומר,
דנעשה בין השמשות ואי אפשר לו לשא אותם בידו לביתו מפני
קדשת שבת, ולהשאיר אותם שם אי אפשר, דבתימדרשות שלהם
היו בשדה, מקום שאין משמר (יח) מפני הגנבים, על-כן התירו לו
חכמים לנשאם עליו דרך מלבוש עד ביתו, אף צריך לכסותם
שלא יראהו שהוא נושא תפלין עליו בשבת: ה (יז) מבעוד
יום. ואפלו עוד היום גדול (יט) קדם שקיעה, לפי שכבר עשאו
לזמן הזה לילה זמן שכיבה בקריאת שמע ותפלה של ערבית,
ואם יניח בו תפלין יחזור וינעשה יום, והרי הן שתי קלות
שסותרות זו את זו. ואף האחרונים (כ) הסכימו להלכה דמח"כ
להניחן, (כא) ובלי ברכה, כל זמן שהוא קדם צאת הכוכבים⁽¹⁾. ואם
הוא לא התפלל עדין אף-על-פי שהעביר התפללו, אין בכך כלום
ויניחם בברכה (כב) אם הוא עדין יום, כיון שהוא אינו עושה שתי
קלות הסותרות זו את זו. (כג) ודוקא אם לא הניחן באותו יום
כלל, אבל אם כבר הניח תפלין רק שרוצה להניח גם עתה, אין
ראוי להניחם אם העביר כבר התפללו ערבית:

שער הצינן

(יא) עלת תמיד ופרימגדים: (יב) חודשי רע"א: (יג) מגן אב"טם: (יד) אחרונים: (טו) ט"ו והגר"א לקמן בסימן רסו סעיף י: (טז) ט"ז: (יז) פרימגדים:
(יח) ביצה טו: (יט) מפלג מנחה, ברכות כו כרבי יהודה ע"ש: (כ) אלהי נכה ופרימגדים: (כא) פרימגדים: (כב) עין בבאר היטב: (כג) פרימגדים: